

Константинопольскій, кой-то гонеша православны-те, кой-то исповѣдаха, че є сын-атъ единосѣщенъ Отцѣ. Таа Македонїека ересь вѣше тѣкава. Говореша, а) че сын-атъ небылъ единосѣщенъ Отцѣ, но мѣ былъ подобанъ въ сичко, в) че Дѣхъ Свѣтый былъ створенїе, и слѣга на сын-атъ, г) че колкото говори нѣкой за Ангелы-те не сгрѣшава. А послѣдователи-те мѣ са наименѣваха Македонїани, отъ ересоначалник-атъ си, и дѣховорци, кѣто борючиса противѣ Дѣха свѣтаго. Живѣаха же много похвално, зашо нрави-те имъ вѣха почтени, говорь-тѣ имъ смирена, и въ сичко вѣха благочинни; и отъ тѣа шкленїа задобуаха много уваженїе въ Константинополь; и ересь-та имъ са распространи, въ Тракиѣж, Витинїѣж и Флиспонть.

Глава 46.

За ересь-тѣ Аполлінарїева.

Аполлінарїѣ вѣше родомъ отъ Александрїа, мѣжъ много ученъ, той роди сынъ и го наименѣва Аполлінарїѣ, но и той стана многоученъ. И двойца-та же вѣша прїатели съ Епїфанїа софиста и съ Аданасїа Александрїѣскїѣ. И отец-атъ вѣше свѣщеникъ, а сын-атъ чтецъ на свѣто-то писанїе. Но понеже Георгїѣ Епископъ Антиохїѣскїѣ кѣто вѣше Арїанинъ, извади ги отъ църква-та, зашо-то вѣха прїатели съ Аданасїа Александрїѣскїѣ, и понеже ги не прїе вече, тѣи са разгнѣваха, и станаха началници на ересь. А ересь-та имъ пови-